

המגלניסטים

הם יזמים, רופאים והייטקיסטים מצליחים, והם גם שומעים היטב את השיח סביבם: הכי חשוב זה הקריירה, להרוויח כסף ולהגשים את עצמך. מילואים? עדיף המוכרת של מגלן, שעושים עשרות ימי מילואים בשנה. אז מה גורם להם לעזוב הכל באמצע החיים ולצאת לאימוני קומנדו מפרכים, מה המחיר המשפחתי שהם משלמים, איך מתייחסים אליהם בעבודה, והאם זה בכלל שווה את זה

אייתי אילנאי | צילומים: יוסף חורי

"המשפחה משלמת את המחיר". חיילי מילואים של מגלן באימון

היכולת הכי חשובה שאתה מפ" תח זה להחליף בגדים כשהיירות שיא באוטו, אומר סא"ל (במיל") אבי שניר. "זה תמיד מזכיר לי את קלארק קנט, שנכנס לתא

הטלפון כרואה חשבון יוצא ממנו סופרמן". שניר יודע על מה הוא מדבר. בארבע השנים האחרונות הוא פיקד על יחידת המילואים של מגלן, אחת המוכרות בצה"ל בכלל ובמערך המילואים בפרט. במקביל הקים שניה, בן 38 ואב לשלושה, את הסטארטאפ Elevation, המכשיר אנשים למקצועות החדשים של עולם ההייטק בהתאם לדרישות התעשייה. ככה, הוא דילג בין הצבא לאזרחות, מחליף בגדים בחניונים של מרכזי העסקים בגוש דן כמו גם במוצבים של גיבול סוריה ולבנון, משלב בין מדי ב' לחליפות עסקיות. "הייתי מוצא את עצמי נוסע אחרי הע' בודה למקום שבו יש לנו פעילות מבצעית, וחווה בבוקר לפנישה עם משקיעים", הוא אומר. בחודש שעבר, אחרי עשור בו השלים 600 ימי מילואים, טיים שניר את תפקידו כמפקד היחידה. הוא פורש עם מתנת פרידה נאה: בתחילת יולי נערך בבית הנשיא טקס ליחידות מצטיינות במ" לואים, בו וכתה היחידה שלו בפרס על פעילותה המבצעית.

לראיון עם שניר מצטרפת כל שרשרת הפיקוד של יחידת מגלן במילואים, כולם בעלי משפחות וקריירות, זאת מספר ימי המילואים והודעות הווסטאפ הצבאיות בטלפון שלהם אפשר למנות רק ככלים אסטרטגיים. הם מתראיינים כעת לא כדי שידעו שהם גיבורים, אלא כדי להבהיר לדרך הצעיר שהמטיבציה שלו לשרת בתפקידים בכירים במילואים הולכת ונשחקת לרביבים, שזה אפשרי: אפשר להיות קצין קרבי במילואים, לגדל משפחה ולהצמיח קריירה.

"אני רואה שבקרב צעירים קצת יותר קשה מפעם לבוא למילואים", מסביר שניר. "יש לנו נוער נהדר, מתנבד, ערכי, אבל הוא גדל למציאות שמאופיינת בשיח כלכלי ואינדיבידואליסטי. אני חי בהייטק ושמע את השיח הזה, רואה איך התעשייה מקרשת את יוצאי 8200 על פני הקצינים הקרביים. אצטנו רוצים לייצר מודל שצעירים יוכלו להסתכל עליו ולהגיד: וואלה, אם הם מצליחים אז גם אנחנו יכולים".

אספרסו במקום קפה מבושל

אנחנו נפגשים במשרדים המעוצבים והמר" וחים של Elevation במרכז תל-אביב, כצפוי בשעת ערב מאוחרת, הרבה אחרי שעות העבודה הסטנדרטיות: סא"ל (במיל") תום אבירם-רוזנפלד, בן 41 ואב לארבעה, מנהל קבוצת אלגוריתמים באינטל, הוא היים ראש מטש היחידה ומי שפיקד עליה במהלך "צוק איתן"; סא"ל (במיל") ד"ר שמוליק ברעם, בן 49 ואב לשלושה, רופא בכיר ביחידת IVF בבי"ח מאיר, הוא מפקד מערך הרפואה ביחידה; רביסרן אמיר סטרוגו, בן 35 ואב לשניים, הוא סגן מפקד היחידה וכשהוא לא במילואים משמש כמנהל "אחוזי", עמותה חינוכית חברתית שמטרתה להצמיח מנהיגות צעירה; ורביסרן אילן שטרן, בן 34 ואב לשניים, עו"ד וסגן מפקד היחידה, נמצא עת בתוכנית צוערים בשירות המדינה. גילוי נאות: כמי- לואימניק של מגלן ב"ב 15 השנים האחרונות אני מכיר אותם על מדים, עיפיים ומיוועים. נחמד לנפוש אותם ולפתע באזרחות, לשתות אספרסו במקום קפה מבושל.

יכולות מבצעיות שלא נופלות תאלו של הסדירניקים בני העשרים

להשלים תארים ולספור ילדים. ד"ר ברעם אפילו הספיק לרוץ בבוקר כמה קילומטרים לפני שהי תייצב במחלקה בבית החולים. כשאני מבקש מהם לתאר לי יום סטנדרטי בחייהם, אבירם-רוזנפלד אומר "עובד, בוא אני אתאר לך את היום", ומספר כיצד שילב פגישה בבוקר עם מפקד האוגרה ביחד עם נהיגה בפקקים, מקלחות לילדים בערב ואפילו, רחמנא לצלן, "כמה שעות של עבודה נטו במשרד".

ובכל זאת, הם לא סופרמנים. "השילוב הזה גובה מחיה, זה תמיד בא על חשבון משהו", אומר אבירם-רוזנפלד. "זה יכול להיות על חשבון ילדים, וזוגיות, עבודה, שעות שינה. כל אחד מחליט כמה הוא מסוגל לערוב את הדברים ועל מה הוא מוותר".

שטרן: "הסטטר הראשון שלי בלימודים נפל על מבצע 'עמוד ענן'. מתוך 12 שבועות לימודים, שישו עשיתי במילואים. כשעברתי במשרד עורכי דין אמרו לי 'איך בעיה, צא למילואים, אבל אתה צריך לדעת שיש מכתס שעות שאתה צריך לעמוד בהן'. לא מספיק שאתה שבועיים לא בבית, אתה גם שבועיים לפני זה ושבועיים אחרי זה לא בבית, כי צריך לכפר בעבודה. אבל אני מבין את זה, הבעלים של המשרד לא צריך להפסיד כסף בגלל המילואים שלי".

זה משהו שבעבודה מעריכים, או שזה מפריע למנהלים שלכם?

ענברי: "מצד אחד יש הרבה הערכה, מצד שני זה יוצר הרבה קונפליקטים. כשהייתי מתמחה, אם הייתי צריך לתת שמונה תורניות בחודש עושה את התורניות גב לגב. יש לזה גם מחיר משפחתי, כי המשפחה לא רואה אותך במשך חודש שלם, לכל כרי לא להסתגר עם העבודה". ובאמת, עם כל הכבוד לבוסים, הנפגעים העיקריים הם בני המשפחה, ובמיוחד בנות הוג. "לפני שנה וחצי היינו באימון בקפריסין והייתי מנותק איוה שבועיים", מספר סטרוגו. "כשחזרתי הבנתי שהבן היה חולה ואשתי הייתה איתו בבית חולים במשך כמה ימים מאוד מורכבים. רק אז הבנתי שלה היה את השבוע הקשה, לא לי". ענברי: "עושים כל כך הרבה מילואים, שכמעט תמיד כשאתה חוזר אתה מגלה שקרה משהו כמו הבן שלי ששבר רגל. יש נקיפות מצפון כבדות, אבל מתרגלים עם הזמן".

כרס, משכנתה ובוסים

הם לא מתאמנים בחלל ריק. יחידת המילואים של מגלן היא חלק מחטיבת הקומנדו, שהוקמה ב-2015 כחלק מהפקת הלקחים ממלחמת לבנון השנייה. זהו כוח חי"ר מאסיבי, מיומן, שמסוגל לתמרן בעומק ולהכות בהפתעה ובעוצמה; מה שהיה חסר כל כך לצה"ל בקיץ 2006. "זה כלי שאם הוא יופעל, אני לא מקנא באויב שזה יופעל עליו", אומר שניר.

החטיבה מורכבת משלוש היחידות הסדירות המוכרות - מגלן, אגוז ורובדבן, אך לא רבים יודעים שגם מילואימניקים תופסים בה חלק משמעותי. בעוד היחידות הסדירות מתמקדות בעיקר בפשיטות, אנשי המילואים של מגלן מסייעים להן בתצפית, מודיעין ואש, מה שמאלץ אותם לסחוב על גבם ציוד הסוואה ותצפית כבד ולהיות מסוגלים להסתדר כמעט לבה, הרחק בשטח אויב. כל זה מצריך אימונים ברמה הגבוהה ביותר: יכולות מבצעיות שלא נופלות מאלו של מקביליהם בני העשרים, ובעיקר - נכונות למצוא עצמם עמוק בשטח לבנון, סוריה או עזה במלחמה הבאה.

העבודה שמדובר באנשי מילואים, רובם בעלי משפחות וחלקם גם בעלי כרסים, משכנתה

שניר, "אבל מה שקרה לא משקף את הנורמות ביחידה ואת התרבות הארגונית שלה". סטרוגו: "יש מתח מובנה ביחידה מסוג זה. מצד אחד צוות קטן של מגלן יכול למצוא את עצמו לבר בשטח, מרוחק, והוא צריך לדעת לקבל החלטות לבד. בגלל זה יש רצון לפתח עצמאות בקרב המפקדים. מצד שני, אתה לא יכול לאפשר מצב שבו לוקחים את העצמאות הזו למקום של חוסר שיקול דעת. היחידה הצליחה לשמור על האיוון הזה לאורך שנים בצורה טובה, ופה הייתה נפילה".

כסטרוגו מדבר על צוות קטן שמוצא עצמו לבר בשטח, הוא יודע על מה הוא מדבר. במלחמת לבנון השנייה, כמפקד צוות בסדרה, הוא הוביל את חייליו במבצע "נערי החוף", או התמקם עם חייליו על רכס הצפון על מישור החוף הלבנוני ובמשך 12 יום השמיד כ-150 מטרת חיובאללה מבלי שוהה.

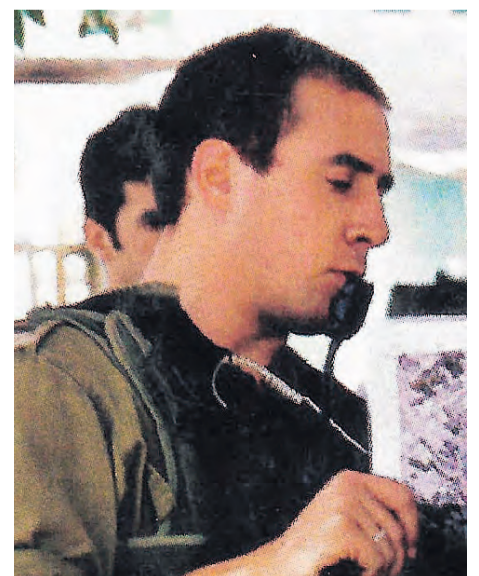
גם ענבר זכה לשבחים על חלקו במלחמה. הוא שימש כרופא בכוח מילואים מחטיבה 551, שהי

סתבר בתקריט בכפר רבל שגבתה את חייהם של תשעה לוחמים. על תפקודו באירוע קיבל ענבר צל"ש מאלוף פיקוד מרכז. אך למרות מה שראה בלבנון, ענבר סבור שצה"ל לא צריך לחשוש להפעיל את מערך המילואים שלו. "הפוטנציאל של יחידות המילואים קיים, אבל החוסן להפעיל אותן צריך להיות בכל הרמות", הוא אומר. "בר" גע שיש מערכת שיקולים של הפיקוד העליון שמושפעת מהעורף הארוך, ממה שהם שומעים במדיה, זה דורש חוסן אדיר כדי לקבל החלטה שדוחפת קדימה. פעם לא היו נושפים להם בעורף פרשנים, ואולפן הטלוויזיה לא ישב על הגדר". "כשחזרתי הביתה מ'צוק איתן' היה לי קשה להסתכל למשפחה שלי בעיניים", מצטרף שניר. "באותה תקופה גרנו במועצה האזורית חוף אש-קלון, וכשהחל המבצע פינתו את כל המשפחה צפונה כדי שאוכל להתרכז בלחימה בראש שקט. במשך חודש שלם, באמצע החופש הגדול, לא הייתי איתם".

"כשהם הסתכלו עליי ושאלו אז מה היה שווה

את זה, לא היה לי מה להגיד", ממשיך שניר, שב" עת המבצע שימש כסגן מפקד היחידה. "ידעתי שעשיתי את המקסימום כדי לדחוף את היחידה קדימה, אבל הרגשתי שהמערך לא עשתה את כל מה שאפשר כדי להביא את היכולות שלנו לידי ביטוי במאה אחוז. לצבא יש כלים הרבה יותר חזקים שאפשר להגיע אליהם להכרעה ולי- ניצחון, שבמבצע הזה לא נוצלו במלואם".

מדלג בין מדי ב' לחליפות עסקים. סא"ל (במיל") אבי שניר

האם לדעתו במבצע הבא יעז הדרג המדיני, זה שחושש כל כך לחיי חייליו, לשלוח מי- לואימניקים כמוהו אל קו האש? האם יחמר על חייהם של בעלי משפחות? האם יסתכן בתמונות קורעות לב של יתומים ואלמנות? "ברגע שיש מלחמה גם מערך המילואים יכנס לפעולה, ואני יודע שבצבא לא יחששו להפעיל אותו", אומר שניר. "בצבא משרדים כל הזמן למקבלי ההחלטות שיש כוח מיומן, הכולל גם אנשי מילואים, שלא מפחד ללכת ולהילחם".